

МОЗАЇКА
УКРАЇНСЬКОЇ
ЗВИТЯГИ

Ланасович
Валентина

КОЛИ ВОСТАННЄ СОНЦЕ УСМІХНЕТЬСЯ.
Я ПОВЕРНУСЬ НАЗАД.

І ТІНЬ ДУШІ УРЕШТІ ОЗОВЕТЬСЯ.
ПЕЛЮСТКИ СОНЦЯ УПАДУТЬ ІЗ НЕБА.

ХАЙ СЛАВА ПРО НИХ НЕ БУДЕ ЗАБУТА.
ЧАСОМ ЦІ СЛОВА ЗЛІТАТИМУТЬ У ВІСЬ І
СПІВАТИМУТЬ ЇМ ПІСЕНЬ.
ЩОБ НІКОЛИ НЕ ЗАМЕРЗАТИ.
ЩИТИ СКЛАДЕНИ.
СЛОВА ЛЕТЯТЬ У ВІЧНІСТЬ.

КРИЛА

ПАМ'ЯТИ ЛЬОТЧИКА-АСА СТЕПАНА ТАРАБАЛКИ

Я Б ЛІТАВ ДЕСЬ ДАЛЕКО, ГЕТЬ ЗА
ВІДНОКОЛОМ. МАЛЮВАВ БИ ВЕСЕЛКИ НА
СИНЬОМУ НЕБІ. РОЗМАЛЬОВУВАВ БИ ЗОРИ
ЖОВТОГАРЯЧИМ. ВІДКРИВАВ БИ НОВІ
СВІТИ. З ВІТРОМ НАВВИПЕРЕДКИ ПОМІЖ
ХМАР. ВМОЧЕНИЙ У ПІТЬМУ. З МУЗИКОЮ В
СЕРЦІ ЛЕЧУ.

МОЇ КРИЛА З ЛЮБОВІ. МОЇ КРИЛА З
ОБОВ'ЯЗКУ І ЧЕСНОТ. МОЇ КРИЛА ЛЕТЬТЬ З
МІЛЬЙОНAMI ІНШИХ.

У БЕЗМЕЖЖЯ.

У ВИРІЙ МРІЙ.

НА КРАЙ ЗЕМЛІ, ДЕ КРОВ КЛЕКОЧЕ. КРОВ
ГУДЕ!

А Я ЛЕЧУ, ЛЕЧУ НА КРИЛАХ ВІРИ У ЖИТТЯ.
Я є ЖИТТЯ.

МИ є ЖИТТЯ.

МИ є НАРОД.

НЕ БУДЕ КРАЮ НАМ Й КІНЦЯ!

Я ЖИТИМУ У ПЕРШОМУ ВЕСНЯНОМУ
ПОДИХУ, У БЛИСКУ МОРОЗНОГО РАНКУ, У
СЛЬОЗАХ, ПРОЛИТИХ ЗА НАС, У ВІЛЬНОМУ
ПОДИХУ МОЇХ ЛЮДЕЙ.

Я ЖИТИМУ ТАМ, ДЕ ЗОРИ СЯЮТЬ ТАК
ГАРЯЧЕ, ДЕ ПЕЛЮСТКИ НЕБА ПАДАТИМУТЬ У
МІЙ ВИРІЙ.

ХАЙ ТІ, ХТО ЗАЛИШАЄТЬСЯ, ЛІТАЮТЬ, НЕ
ВІДЧУВАЮЧИ ПЕЧАЛЕЙ І СТРАХУ.

РОЗМАРИН
ПАМ'ЯТІ ОЛЬГИ І ТАРАСА МЕЙСТЕР

РОЗМАРИН. ПОВЕРНИ МЕНЕ ДО ЖИТТЯ. ПОВЕРНИ
МЕНЕ НАЗАД. Я ГОЛОВНЕ ЗАБУВ — БАЖАННЯ
ЗАГАДАТИ. ВСЬОГО НА МИТЬ ... ШТОВХНИ МЕНЕ
НА КРАЙ. ВІДЧУТИ, ЙТИ ТУДИ, ДЕ ДОСІ ТАК ЩЕ
ДЗВІНКО-ВТІШНО СМІЮТЬСЯ Й ТІШУТЬСЯ
ЗІРКИ.

РОЗМАРИН. ПОВЕРНИ МЕНЕ ТУДИ. ЗУСТРІТИСЯ
ІЗ НЕЮ В МОМЕНТ ПРОЩАННЯ І КІНЦЯ. В ЇЇ
ОЧАХ — СОНЯЧНИЙ ПАРАД. А Я ЩЕ ТУТ, БЛУКАЮ
В ТЕМРЯВІ БЕЗ СОНЦЯ.

Я ВИПИЛА ТВІЙ ЕЛІКСИР РОЗМАРИНУ.
ЗАГАДАЛА ТВОЮ МРІЮ. ІДУ ТУДИ, ДЕ ПЛАКАЛИ
ЗІРКИ. ДАВАЙ ПОЛЕТИМО З ТОБОЮ НА
ХМАРИНУ? ВОНИ Ж БО ВИПАЛИЛИ БЕРЕГИ. УСІ.
ДОЩЕНТУ.

НЕ БАЧУ, НЕ ЧУЮ ТЕБЕ. БЛУКАЮ РОКАМИ.
ДАВАЙ ЗУСТРІНЕМОСЬ ТАМ, ДЕ ХВИЛЮЮТЬСЯ
ХВИЛІ. І ЩЕ ОДИН КРОК. Я НЕСУ ТОБІ СВОЄ
СОНЦЕ.

СОНЦЕ, ЩО ВОНИ ВБЕРЕГЛИ, ЗАКРИВШИ СОБОЮ
В БОЮ.

СОНЦЕ, ЩО СВІТИТЬ ЩЕ ЯСКРАВІШЕ.
СОНЦЕ, ЩО ДАСТЬ ПЕРЕЖИТИ ВСІ БУРІ І ШТИЛІ.
СОНЦЕ СВОБОДИ.

НАШ ТИСЯЧОЛІТНІЙ ОХОРОНЕЦЬ.
СВОБОДА

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ВАКУЛЕНКА
І РАФАЛЯ НІКАНОРОВА

ЧО МУСЬ НЕБО ВПАЛО САМЕ НА ВАС.

ПОТЯГНУЛО ВАС У БЕЗМЕЖЖЯ.

ЧИ ВИ ПОПРОЩАЛИСЯ З МАКАМИ?

ЧИ ЗАСПІВАЛА ВАМ КОЛИСКОВУ ЗЕМЛЯ?
ЗНОВ СМЕРТЬЮ ЗАКОЛISУЮТЬ ПОЕТИВ. ВЕДУТЬ
У ПРИРВУ КРОВІ БЕЗ КІНЦЯ. У ДУШУ ПАЗУРІ
ВПИВАЮТЬСЯ, РВУТЬ ГІДНІСТЬ НА ШМАТКИ.
КАТИ НАРОДУ.

УБИВЦІ ТІЛ КАЛІЧАТЬ ДУШІ.

А МИ ЗНОВ ПЕРЕГОРТАЄМО СТОРІНКУ БУВШИХ
ДНІВ. ЗНОВ КУЄМО СЛОВО НА ПОГИБЕЛЬ
ВОРОГАМ.

ЧО МУСЬ НЕБО ОБРАЛО ВАС. РОЗКРИЛО СВОЇ
ОБІЙМИ. ТА ВІД СЕБЕ НЕ ВТЕЧЕШ. НАМ НІЧОГО
БОЯТИСЬ.

ТУТ МОЯ ЗЕМЛЯ. ТУТ МАКИ ШЕПОЧУТЬ СВОЮ
КОЛИСКОВУ. СЮДИ НЕСЕ ДОБРІ ВІСТІ ВІТЕР.
ТУТ ВАША ПАМ'ЯТЬ ЖИТИМЕ ВІЧНО. У ВІРШАХ,
В ПОВІТРІ, У СЛОВІ... Я ЇХ НЕ ПОКИНУ.

БАГАТО ЛЮДЕЙ БУДУТЬ ЗНАЙДЕНІ МЕРТВИМИ.
БАГАТО ЗНАЙДЕ СПОКІЙ СВІЙ В НЕВІДОМОСТІ.

Я ТАМ, ДЕ Я Є. БО ТУТ Я ПОТРІБЕН.

Я БУВ.

І Я БУДУ.

ЗАВЖДИ.

БАГРЯНИЙ СВІТАНОК

ПАМ'ЯТІ ПОЕТА РУФА

О, ВІН ЗУМІВ ЖИТТЯ ПРОЖИТЬ!
НІЧ ОГОРНУЛА ДЕНЬ. СТРУНА ЛЕЖИТЬ
ОБІРВАНА В КУТКУ. ПОВЗ ПРОПЛИЛО
ПОЖОВКЛЕ ЛИСТЯ. І ВЖЕ НЕ ЧУТИ СЕРЦЯ
СТУК. НЕ БУДЕ БІЛЬШЕ РИМ, БУРХЛИВИХ РІК,
ЗАКІНЧИВСЯ ОСТАННІЙ ЛІТ. СВІЧА ПОГАСЛА,
ДУША ПОКИНУЛА ЦЕЙ СВІТ. РЕВЕ, ГУДЕ,
ТРЕМТИТЬ ГАРЯЧА КРОВ, У НІЙ НЕЗЛАМНА
СТАЛЬ КУЄТЬСЯ.

О, ВІН ЗУМІВ ЖИТТЯ ПРОЖИТЬ!
НАВЧИВСЯ РИМУВАТИ СМЕРТЬ. ТА НЕ СВОЮ,
А ВОРОГІВ СВОЄЇ НЕНЬКИ-
УКРАЇНИ. НАВЧИВСЯ ГОРДІСТЮ НАПОВНЮВАТЬ
СЕРЦЯ.

О, ВІН ЗУМІВ ЖИТТЯ ПРОЖИТЬ!
ПОКЛАВ СЕБЕ ІЗ ДЕКАЛОГОМ НА ВІВТАР, І
ПЛОТЬ, І ДУХ. ДУХ НАЦІЇ, ЩО ВІН ЗДОБУВ
МЕЧЕМ, ВІДДАВ ЗАДЛЯ ЯКОГО ВСЕ. ВСЬОГО
СЕБЕ. В ПРЕДВІЧНУ ЗАПОВІДЬ НАЩАДКАМ.

О, ВІН ЗУМІВ ЖИТТЯ ПРОЖИТЬ!
ЛЮБИВ КРАЇНУ, НАЙМИЛІШУ, ПРЕКРАСНІШУ
ЗА ВСІХ, МОГУТНІШУ ЗА ВСІХ. НІС З НЕЮ
ХРЕСТ У БИТВАХ НАЙКРИВАВІШИХ,
СВЯЩЕННИХ.

С Е Н Е К А
ПАМ'ЯТІ РОМАНА РАТУШНОГО

11.40.

ТРИ ПОСТРІЛИ.

НА ЗВ'ЯЗОК НЕ ВИХОДИТЬ.

ТУТ РОЗІП'ЯЛИ НАШЕ ПЕРШЕ ВІЛЬНЕ
ПОКОЛІННЯ.

ТУТ ВБИВАЮТЬ ТИХ, КОМУ СУДЖЕНО БУЛО
ПЕРЕДАТИ НАШУ ДОЛЮ.

ТУТ ПРОЛИВАЮТЬ КРОВ НАШОЇ
САМОБУТНОСТІ.

ТУТ РВУТЬ ПРАПОРИ, НА ЯКИХ ЛЕЖИТЬ
НАША ЦИВІЛІЗАЦІЯ.

ТУТ РОЗСТРІЛЮЮТЬ ТИХ, ХТО ВЗЯВ НА СВОЇ
ПЛЕЧІ ВСЮ ВАГУ ЦЬОГО СВІТУ.

ТУТ ПЕРЕСТАЮТЬ ДИХАТИ ТІ, ХТО МУСИВ
ЖИТИ.

ТУТ ЗІБРАНА ВСЯ НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ НА
ЗЕМЛІ.

ТУТ ВВІБРАНА ВСЯ МУЖНІСТЬ
ЦИВІЛІЗОВАНОГО СВІТУ.

ТУТ, З НЕСКОРЕНІХ СЕРДЕЦЬ ТИХ, ЩО
ПІШЛИ, ПРОРОСТАЄ ЗАВЗЯТТЯ.

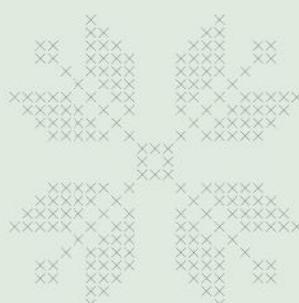
ЖИТТЯ ЗА ЖИТТЯ.

МАЙБУТНЄ ЗА МАЙБУТНЄ.

ЛЮТЬ ЗА ЛЮТИМ.

НЕОСЯЖНЕ НЕБО ЗА СТАЛЕВУ ЗЕМЛЮ.

СМЕРТЬ ЗА БЕЗСМЕРТЯ.

МАРІУПОЛЬСЬКА ФОРТЕЦЯ
ПАМ'ЯТИ ДАНИЛА САФОНОВА

ДУШІ СВІЧАМИ ЛИНУТЬ У НЕБО. ЗРАДНИКИ Й ТІ,
ЩО ЗАЗНАЛИ ЗРАД. СТАЛЕВІ СТРІЛИ
ПРОНИЗУЮТЬ СТІНИ. СНАРЯДИ У ВІКНА — КРОВ
НА ПІДЛОЗІ. М'язи будинків гудуть від
БОЛЮ, ЖИЛИ ДАХІВ ДРИЖАТЬ ВІД ВОГНЮ І
ХОЛОДУ. ХРИПИТЬ НУТРО ПІД ЗАВАЛАМИ. НЕ
ЧУТИ ЖИТТЯ. ЧУТИ ТІЛЬКИ ПАЛЮЧУ СМЕРТЬ.
КРИХКИЙ СОН — ЄДИНИЙ СПОМИН ПРО ЛЮБОВ.
ЛЮБОВ БІЛЬШЕ ТУТ НЕ ЖИВЕ.

ЖИВЕ НЕВІДОМІСТЬ.

ЖИВЕ НЕЖИВЕ БУТТЯ.

ГНІВ І СМЕРTELНІЙ ХОЛОД.

АЖ НІ, НАВІТЬ ГНІВ НЕ ЖИВЕ.

САМЕ ЛІШ ПРОКЛЯТТЯ І ГОЛОД.

ЗА МИNUЛИМ ЖИТТЯМ.

ХТО МАЄ СМІЛИВІСТЬ ПОСЛУХАТИ. ЛЯГАЙ І
СЛУХАЙ. ЯК ТРЕМТАТЬ НАД ЗЕМЛЕЮ ХРЕСТИ. ЯК
ПІД НЕЮ КРИКОМ НІМІМ ОЗИВАЄТЬСЯ ВІЧНІСТЬ.
ЯК ОБВУГЛЕНІ ВОГНИКИ-МРІЇ ЛЕЖАТЬ У ТРАВІ.
І СЕРЕД ЧИСТОГО ЗЛА, МОВ КВІТКА СЕРЕД ЗИМИ,
ТИ СТАВ ЄДИНОЮ НАДІЄЮ НА ПОРЯТУНОК.
ОСТАННІЙ СМОЛОСКИП МІСТА, ЯКОГО НЕМА.
НЕМА?

Є МОРЕ В ТОБІ.

ТИ Є МОРЕ.

ЙОГО НЕ ВИЛИТИ.

НЕ ВИСУШАТЬ ЙОГО.

НЕ ЗАПЛЯМУЮТЬ.

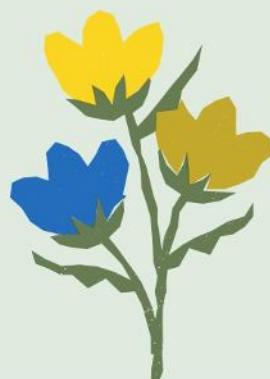
НЕ ВМРЕ ВОНО.

АЗ НІМ І ТИ.

БО МІСТО є В ТОБІ.

А ПОКИ ЙДИ У РАЙ.

ТАМ ВЖЕ ЧЕКАЮТЬ.

ХОЛОДНОЯРСЬКИЙ ОТАМАНЕ! ПАМ'ЯТІ ПАВЛА НАКОНЕЧНОГО

ЯР КЛИЧЕ. ЧУЄШ? ТВІЙ ЯР РОСТИТЬ ТВОЇХ
НАЩАДКІВ. ТИ ЧУЄШ СТУК ЇХНІХ СЕРДЕЦЬ?

ТИ ТУТ. У ПОЛУМ'Ї ТАБІРНОЇ ВАТРИ.

ХОЛОДНОЯРСЬКИЙ ОТАМАНЕ, ЗАПАЛЮЙ
ТЕПЕР ЗІРКИ!

СТРУНИ ЗЕМЛІ БУДУТЬ СПІВАТИ З ТОБОЮ
РАЗОМ. ЛИПИ КРУЖЛЯТИМУТЬ З ТОБОЮ В
ТАНКУ. ВІТЕР ВІЯТИМЕ МРІЯМИ ДЛЯ ТИХ,
ХТО ВЖЕ КОРИТИСЯ НЕ БУДЕ.

ХОЛОДНОЯРСЬКИЙ ОТАМАНЕ, ОБЕРНИСЯ ДО
ЖИТТЯ!

А СІЧ ЖИВА! ВОНА В ДУМКАХ, У ГАСЛАХ, В
ОЧАХ, У НЕБІ, У КРОВІ ТВОЇХ НАЩАДКІВ, НА
ВУСТАХ, В ТВОЄМУ ЯРІ. ІЗ ПОПЕЛУ ТВОГО
ПОСТАЛА СІЧ!

ХОЛОДНОЯРСЬКИЙ ОТАМАНЕ, ТРИМАЙ
ПОВІДДЯ, МЧИ ВПЕРЕД!

З ЧЕРВОНО-ЧОРНИМ ПРАПОРОМ СВЯЩЕННИХ
БИТВ!

МЧИМО З ТОБОЮ. ВПЕРЕД. ЯК ТИ
ЗАПОВІДАВ: "НЕ НИЙ!"
ТРИМАЙМО СТРІЙ.

ЛІТАЙТЕ НА ХМАРКАХ ІЗ МАРГАРИТОК.
ТАМ, ДЕ ХМАРИ НЕ ТУЖАТЬ ДОЩАМИ.
ТАМ, ДЕ НОЧІ МРІЮТЬ ПРО ДНІ СНАМИ.
ТАМ, ДЕ ВАТРА СЯЄ ПРО ВАС ВОГНЕМ.

